554

QUÆSTIO MEDICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè diſcutienda in Scholis Medicorum, die Iovis duodecima Decembris.

M. STEPHANO BACHOT, Doctore Medico, Præſide.

Eſt-ne cuivis ſe Medicum profeſſo ſtatim credendum?

I.

HOMO mundi compendium, ut temperamento, ſic ratione cæteris præſtans animalibus, non diù cunctatur in vivis, ſed ut optima quæque manibus avaris prima rapiuntur, ſuiſque numeris implentur deteriora, Sic quod longum vitæ tempus quibuſdam animalibus vel deterioris notæ natura liberalior parens indulſit, hoc ipſum homini noverca durior invidit, ut ſæpe in ipſo vitæ limine vitâ cadat, ac interdum inter naturæ fingentis manus intercidat; quod ſi felicitèr obſtetricante naturâ prodeat in luminis auras, non ſemper extremam aut devexam ætatem attingit, ſed ejus ſæpè vita ante diem præter naturam præterque fatum abrupta violenter, & abrepta, cum gemitu fugit indignata ſub umbras, uſque adeò vitæ ac mortis confinia parvo diſcrimine medium ac breve quoddam temporis intervallum ſeparat dirimitque.

II.

HOMINEM natum longa ſtatim malorum ſepes invadit, inde iræ & lacrymæ. Tenellulum, puſionem, & adhuc à matre rubentem morbi adoriuntur quam plurimi. Adverſus tot malorum Iliadem, quibus illius vita propoſita eſt, una Medicina

omnium ſcientiarum nobiliſſima ſuccurrit, quâ deſtitutus homo omnium animalium infeliciſſimus foret, habent enim illa unde ſe tueantur & alia laceſſant, uni homini dura & immitis natura extitit, quem γυμνὸν καὶ ἄνοπλον abjicit in nudam humum, ſpectatores ſalutantem fletibus, neque oratione primas agentem partes, ſed lacrymis. Fuit ergo ars hæc liberalis & divina homini per totum illius vitæ curriculum neceſſaria, non tantum ad tuendam, ſed & reſtituendam quoque ſanitatem, ſine quâ nec Regibus regna ſuavia, nec Ducibus fortitudo glorioſa, nec Erudito jucunda ſapientia. Hanc à Deo Opt. Max. creatam nemo perfecte conſequutus eſt præter Chriſtum, Apoſtolos, Adamum, & Salomonem. Verè hæc Dei manus & munus eſt, ipſam aliquando naturam ſuperans, morborum non ſemper medicatricem. Θεομιμησία jurè quis hanc diſciplinam appellitet, cum verſetur circa ſalutem hominibus dandam, ut ipſa diviſum cum Deo Imperium (abſit verbo injuria) quodammodo habeat. Tantæ dignitatis eſt, ut ipſi pareant Reges, & cui numquam impune refragentur: habet tamen ars hæc tam benefica. nec ingloria ſuos malevolos, qui tot beneficiorum immemores eandem proſcindunt & lacerant, ſed hoc ipſi commune eſt cum Regibus, ut malè audiat, cum benefecerit.

III.

MEDICINAM certò dari nemo negaverit, medicum non item vilis quidèm, præſertim hoc ævo, Medicaſtrorum annona; ſed γνήσιος καὶ ἠδελφὶς μένος ἰητρὸς, verus, perfectus, & omnibus ſuis abſolutus numeris Medicus avis rariſſima. Non omnes qui Cytharam pulſant Cytharœdi ſunt, nec omnes qui profitentur ſe tenere Medicinæ ſcientiam ipſi ſunt Medici. Hoc titulo urèj glorietur, qui bonis præditus moribus, & omnium ferè ſcientiarum Encyclopædiâ inſtructus, non antè Medicinæ ſcientiæ ſacris, ὀργίοισι τῆς ἐπιστήμης initietur, quam ſophiæ litaverit, cujus ſtudium ſic Medico neceſſarium eſt, ut illius præſidio deſtitutus Ἀνίηστος, ejus famulitio cinctus inter Aſclepiadas ἰσόθεος habeatur. His informatus litteris, Medicinæ operam maturè, in loco idoneo, laboris amantiſſimus navet, & in Hippocratis ac Galeni, qui veræ & Dogmaticæ Medicinæ διδάσκαλοι, & ſtatores acerrimi fuere, lectione verſatus, morborum inde diagnoſim, prognoſim, & Therápeiam probè addiſcat. Qui hæc, aut omnino

non novit, aut parcè tantum ac tenuiter, probus Medicus haberi non poteſt, quales ſunt quam plures medicaſtri, qui artis, quam profitentur, ignari, aut eâ levitèr imbuti, empto levi pretio in peregrinis Academiis Doctoris titulo; aut ſaltem ſe emiſſe ſimulantes, ſic ementito honore ſuperbi domum redeunt, ut civium ſanguine & divitiis ſaginentur. Secus ſe res habet in Facultate Medicinæ Pariſienſis Scholarum omnium Metropoli ac verè κυδιανείρᾳ, in quâ gradus ille doctoratus, non favore, non ambitu, non fæda munerum nundinatione, ſed ſolâ virtute ac ſudore multo emitur & comparatur.

I V.

NEMO poreſt diu vivere ſanus & incolumis, ſine Medico, ſed in eo eligendo omnes fermè (ô perverſiſſima hominum judicia) cæcutiunt; nemo neſcire ſuſtinet quis nummus legitimus ſit, quis adulterinus ne quid fallatur in re viliſſimâ, nec ſcire ſtudio eſt quibus id, quod habet optimum, tueatur. In numiſmate non credit alienis oculis, in negotio vitæ ac ſanitatis clauſis, quod dicitur, oculis alienum ſequitur judicium. Jàm ſalus non ſolum popularium noſtrorum, ſed & magnatum quoque comittitur non veris ac genuinis Medicis, ſed, ô Pudor! Agyrtis, Circulatoribus, Circumforaneis, περιοδευταῖς, Parabolanis, Empiricis, Cucullatis, aliiſque Sycophantis nobilibus, qui ſæpè pro remediis venena miniſtrant: & hi ſunt Pſeudomedici quos aliquando Roma ſuis expulit mænibus, quos etiam Lutetia frequentes alit in ſinu, & quibus mollis magiſtratuum lenitas ſinit, ut noſtros concives impunè jugulent, nobis ſpectantibus & intercedentibus, ſed fruſtra; adeo hac in re exarmata ſunt jura. Hi tamen feruntur à populo, & laudantur, quos vel audacia, vel amici cujuſdam favor, vel petulantis linguæ jactantia; non ſolidæ Medicinæ cognitio extulit.

V.

VIRI ſagacis, & emunctæ naris eſt verum Medicum à falſo diſtinguere, rari ſunt, qui ſepoſitâ perſonâ judicent, & norunt quid diſtent æra lupinis. Verus Medicus is eſt, non qui totum tempus terit in congerendis carbonibus, & fornacibus ædificandis, ut inde arcana neſcio quæ eruat, quibus μοῖραν illam πεπρωμένην, fatalem illum & decretorium diem in longum tempus protrahere ſe poſſe vanis pollicitationihus jactitat, quales extitiſſe

prædicant Lullum, Van-helmontium, Basilium Valentinum, Paracelsum, ac cæteras ejusmodi Medicinæ vomicas & carcinomata, sub quibus humanum corpus plerumque plus remedio, quam ipsis affectibus laborat: sed qui haud similis histrionibus, ὑποκρίταις personam, quam repræsentant, non sustinentibus, vir bonus ac Deo veluti suppar, solers ingeniosus, Antiquorum Medicinæ Dogmatum Retinentissimus, Doctus plurimùm, nec minùs sedulus, ad Languidos vultus officiosissimè, nec lucro inhians, accedit; hunc solum Medicum Schola Medica Parisiensis agnoscit.

Ergo non cuivis se Medicum professo statìm credendum.

Domini Doctores disputaturi.

M. Ioannes-Baptista Renatus Moreau, Professor Regius.	*M. Franciscus Afforty.*	*M. Dionysius Dodart.*
M. Nicolaus Pelletier.	*M. Nicolaus de Iouvanci.*	*M. Dionysius Puylon, Pharmaciæ Professor.*
M. Renatus le Comte.	*M. Germanus Preaux.*	*M. Ioannes-Baptista de Revelois.*

Proponebat Lutetiæ FRANCISCUS VERNAGE, Parisinus Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1686.

PARISIIS,
Apud Franciscum Muguet, Regis & Facultatis Medicinæ Typographum.